

el pla en lluita

òrgan de la secció del PARTIT SOCIALISTA D'ALLIBERAMENT NACIONAL
dels PAÏSOS CATALANS a la subcomarca del PLA del LLOBREGAT.

Nº 3

15-ABRIL-73

URBANITZACIONS DE "CINCO ROSAS" I DE ST. COSME.

Al número anteriorja parlàvem d'aquest problema. Com que creiem que és sumament greu, considerem oportú d'ampliar-lo donant detalladament la situació real d'aquests dos polígons residencials.

Els mesos que els habitants de St. Cosme, al Prat, i de "Cinco Rosas" a Sant Boi, es van negar a pagar les quotes mensuals que els havia assignat l'Obra Sindical del Hogar (OSH), de les quals un 60% aproximat correspon al pagament mensual per a l'adquisició en propietat de les vivendes i la resta a reparacions i conservació de l'obra. El motiu era que després de moltes temptatives perquè l'OSH reparés les enormes deficiències i desperfectes d'aquests polígons residencials, ni el Sindicat ni el Ministeri de la Vivenda no s'havien dignat obrir la boca. Darrerament, per fi, l'OSH havia assegurat que repararia els mals i que s'acordaria amb els afectats per regular el pagament dels mesos no pagats. Però tot de cop, i sense preavis, fa poc més d'un mes va enviar a alguns veïns la notificació d'abandonament per falta de pagament. (Com que la data de l'escrit és del juliol de 1972 per St. Cosme i del setembre per "Cinco Rosas" és clar que el Sindicat havia pres de cap d'esquella els "beneficiaris" de l'obra, i les conversacions s'havien fet amb tota la mala fe per part de l'OSH.

Davant de tot això, els afectats han intentat sensibilitzar l'opinió pública, han fet recursos i protestes i han intentat celebrar assemblees públiques per discutir i solucionar aquests problemes. A St. Cosme se'n celebrà una el 17 de març, amb l'assistència dels tècnics sanitaris, d'arquitectura i jurídica, de periodistes, i de l'imprescindible delegat governatiu que no feia més que observar molt curiosament el públic que intervenia en la discussió. Hi assistí també el Procurador a Cortes, Tapregona, però hi faltava el representant de l'OSH que es degué veure venir el xafec.

Segons les informacions donades pels tècnics, la situació a St. Cosme és la següent:

1. Ubicació. Dolenta per proximitat a l'aeroport i consegüent soroll, pol·lució, etc.; per proximitat a canals d'evacuació d'aigües residuals i d'un gran femer amb residus de tota mena i possibilitats d'infecció.

2. Dotacions. Falten escoles, i els 14 locals comercials habilitats a aquest fi són insuficients i no reuneixen les condicions exigides per la llei. Falten guarderies. Els fanals no il·luminen en la majoria dels casos i els carrers estan abandonats. Els espais previstos per a jardins estan deixats de la mà de déu i queden sense arbres ni plantes ni herba. Sense les reparacions necessàries "les condicions de

vida en la zona no arriben a les mí-
nimes exigibles".

3. Construcció. Fonaments no adequats al terreny ni al tipus de construcció, que han provocat esquerdes en parets mestres de molts edificis; sostres dels semisoterranis tan dèbils que algunes plantes baixes s'han ensorrat amb l'espant i el perill dels habitants; desaigües miserables que, com que el nivell dels soterranis és més baix que el pla exterior, queden

El PSAN és l'organització política que es proposa la formació del moviment general de les classes populars catalanes per a la lluita d'alliberament nacional, per mitjà d'una progressiva presa de consciència revolucionària global de llur doble opressió nacional i de classe.

El PSAN considera que els obrers immigrants als Països Catalans són part integrant de la classe obrera catalana i considera que llur participació a la lluita popular d'alliberament nacional és necessària per al triomf d'aquesta lluita.

penjats en enllaçar amb les clavegueres, i això i l'ínfima qualitat del material ha provocat moltes ruptures de tuberies que han omplert els soterranis d'aigües fèrides i d'excrements humans; els lligaments estructurals de les parets mestres és deficient, cosa que ha contribuït també a les esquerdes que es veuen arreu; el formigó empleat, l'enguixat, els arrebossats i la pintura, tot, segons els tècnics arquitectes, és impropï i deficient.

4. Humitats. Les deficiències d'impermeabilització i d'aïllament tèrmic de parets, finestres i sostres, a més de les inundacions constants dels semisoterranis han provocat unes humitats que penetren a tots els pisos, de terra fins al sostre. Per evitar les gotes, s'ha col·locat últimament unes uralites que serviran de molt poc perquè ni el tipus ni la qualitat del material són les adequades.

5. Instal·lacions. Les escomoses i les comptadors d'aigua i electrici-

citats són als soterranis inundats d'aigua i d'excrements; els cables de l'escomesa elèctrica passen descoberts per aquests locals. El perill de curtcircuits és constant. Els mateixos controladors de la companyia d'electricitat no s'atreveixen a entrar-hi.

Conclusions: els tècnics arquitectes observen: 1) deficiències de projecte, d'execució, mala qualitat de materials i falta de control tècnic; 2) l'estat actual era previsible des del moment de l'entrega dels pisos i no es pot imputar a un mal ús dels habitants; 3) als 5 anys d'existència l'estat és crític i aviat serà ruïnós si no s'adoba. Tot això fa que les vivendes no reuneixin les condicions d'habitabilitat en molts casos.

Reparacions necessàries. Les més urgents, de les quals depèn l'habitabilitat, són: reparació de tota la xarxa de desaigües i clavegueres; drenatge dels soterranis per treure'n les infiltracions d'aigua; omplir-los amb terra per evitar el focus d'infocció que són; impermeabilització de façanes, marcs de finestres i toulades, arrebossats nous i renovació d'enguixats i pintures per treure les humitats; canvi total de paviments. Tot caldria fer-ho amb materials adequats. A més, hi ha moltes altres reparacions per fer, potsor no tan urgents, però necessàries.

L'informe sanitari és tan o més desolador: diu que hi habiten 1500 famílies (unes 8000 persones); que els semisoterranis són autèntics pous negres que cal buidar cada 15 dies amb camions-cisterna. L'olor és nauseabund i se sent arreu, especialment dins les vivendes. Aquesta situació ha fet reproduir les rates, que són un perill per als aliments, nens i edificis (els sostres morts estan plens de defecacions animals que acceleren el ritme de destrucció de l'obra. Els raticides no poden donar-hi l'abast). Escoles insuficients sense aigua potable ni patis (els infants han de jugar al carrer). No hi ha dispensari...

Els perills més greus són els gèrmens patògens que duen les aigües infectes, i els focus de putrefacció que ocasionen. Els gasos poden crear diferents anomalies; les aigües, epidèmies

(còlera, tifus, parasitòsis, colibacil·losis, etc.)

Després dels informes tècnics, que hem resumit (íntegres haurien ocupat 5 o 6 vegades més i ens haurien omplert encara més d'estupor) hi hagueren diferents intervencions del públic. El procurador a Corts, Tarragona, intentà imposar un cert prestigi personal, però no va fer més que oferir la seva demagògia plena de frases brillants, emotives i paternals, però buides de contingut real i concret, que provocaren la ironia i la indignació dels interessats. Un dels residents de St. Cosme, no podent resistir més l'interpel·lació dient: "Sr. Tarragona, nosaltres no volem ajuda ni caritat, volem justícia".

Des del punt de vista jurídic, la situació no és menys injusta, ambigua i insuportable: després de més de cinc anys d'habitar aquestes cases cap, família encara no ha rebut de l'OSH el pertinent contracte, ni la cèdula d'habitabilitat, i així, no poden saber en quina situació jurídica es troben (si són futurs propietaris com se'ls havia promès o simplement llogaters o només intrusos), com tampoc no poden saber si els plans van ser aprovats prèviament per tècnics del ministeri, ni quina hi és la participació dels Ajuntaments, etc. Q sigui, que es trobem totalment deseparats i en una situació de precarietat insuportable, manipulats descaradament per l'OSH. La situació es fa més insostenible si considerem que aquests abusos no provenen d'una empresa particular, que podria voler especular en benefici propi i en perjudici dels anomenats "beneficiaris", sinó que és el mateix Estat, representat pel Ministeri de la Vivenda i per l'OSH pertanyent a la CNS, fet, doncs, doblement injust.

La situació tècnica, sanitària i jurídica és idèntica a "Cinco Rosas". Aquesta urbanització i St. Cosme, però, no són casos aïllats. El mateix estat d'abandó i d'engany per part de l'Estat que veiem aquí, el trobem a les altres zones residencials creades per l'OSH. Exemples flagrants els tenim als polígons de Juan Antonio Parera i de la Trinitat a Barcelona, i de Sant Roc i del Pomar a Badalona, per no citar-ne més.

Aquesta proliferació d'exemples ens

mostra que la situació de St. Cosme i "Cinco Rosas" no és obra de l'atzar o de possibles abusos de grups de tècnics o inspectors desaprensius, sinó que és característica congènita de l'obra social realitzada pel Ministeri i el Sindicat, i conseqüència inevitable del sistema econòmic, social i polític que estem patint. L'Estat dedica uns pressupostos molt magres a la política que triomfalísticament anomena "obra social". No edifica ell mateix, sinó que cedeix el dret a empreses particulars a condició que aquestes escatimin tant com puguin el pressupost i encara li tornin una bona suma en forma de propines. Com que l'empresa també hi ha de fer el gran negoci, l'únic resultat possible és el que hem vist: el frau i l'engany amb abús d'autoritat. I els plats trencats els han de pagar sempre les classes proletàries en acceptar l'oferta de l'Estat. A St. Cosme molts van ser obligats a acceptar, perquè se'ls expulsava de les barraques on vivien, "millor que aquí i més tranquils", segons alguns afectats.

Aquesta és la situació. Aquesta és la realitat. Cal fer-la conèixer a tothom. Cal desemmascarar la política antisocial i demagògica del govern. Solidaritzem-nos amb els habitants de St. Cosme i "Cinco Rosas" en la seva lluita contra l'OSH

1 DE MAIG.

S'acosta un altre primer de maig, data històrica que marca la culminació de la lluita entre explotats i explotadors, entre treball i capital; dia on què els obrers de tot el món celebrem el nostre desportar a la vida conscient i ens adonem que un grup d'oligarques, sostinguts pel govern i l'exèrcit, es valen d'ideologies retrògrades i feixistes i de la repressió per justificar i salvaguardar la seva acumulació de riqueses i dominar tot el poble treballador.

Però davant del món del capital hi ha el del treball, format per milions d'assalariats que lluitem cada dia per viure i alliberar-nos de l'opressió i l'explotació a què estem sotmesos: 6

una lluita per aconseguir una societat nova on la rica es creada on comú beneficii tots els treballadors i no solament un grapat de privilegiats.

Aquesta lluita, però, és una lluita molt llarga que ha requerit i requereix constància i molts sacrificis i sofriments, fins i tot vides. Només cal donar un cop d'ull als esdeveniments dels últims mesos per veure com són veritat aquestes constatacions. Per tot arreu veïem l'esforç i el sacrifici del obrer per millorar la pròpia vida i implantar un sistema de justícia a tot el món. Centrant-nos als Països Catalans, són milers les accions que el moviment obrer ha dut a terme, però per dir només les que més han destacat citarem les del Vallès (Shappe-tex, Starlux, Periman, New-Pol...), la dels treballa-

dors de Sanitat, etc., i al Pla del Llobregat les de Tornilleria Mata i FAMA a Cornellà, on la lluita encara continua, no solament exigint la plata-forma reivindicativa, sinó en solidari-

La moral, la religió, la metafísica i tota la resta de la ideologia... no tenen història, no tenen desenvolupament; són els homes qui, desenvolupant la producció material i llurs relacions materials, modifiquen juntament amb llur existència real el propi pensament i els productes del propi pensament. No és mai la consciència que determina la vida, sinó que és la vida allò que determina la consciència. (Marx)

tat amb els companys expulsats del treball; a Esplugues i St. Just la lluita

s'ha centrat sobretot a Corberó, i al Prat a la Pianelli. Fa un temps la situació s'ha fet més greu a "Papelera Española" del Prat, on per una pretesa reestructuració de la producció es vol despatxar una tercera part del personal obrer. Com a protesta, aquests ja fa temps que fan boicot a les hores extra, i han fet assemblees i aturs i pensen dur la lluita endavant.

Fora dels Països Catalans, i per citar només alguns dels exemples més importants dins l'Estat espanyol: les lluites dels obrers de Terfinasa a Euzkadi, que provocaren una greu crisi i una expansió considerable de la conscienciació amb el rapte per ETA del superempresari capitalista Huarte; a Galícia les lluites a la Bazan i a Astano i contra els Consells de guerra als obrers de la primera causaren vagues generals a Vigo i El Ferrol; a Madrid la situació està actualment molt electritzada amb el moviment de solidaritat amb Camacho i altres obrers processats per la "justícia" feixista, solidaritat que s'ha estès per tot l'Estat. Veïem doncs que la lluita és constant i no té un moment de pausa, i la virulència que aconsegueix en alguns moments l'observem en la repressió sagnant d'aquests darrers dies a Barcelona, amb un obrer mort a trets per la policia a Sant Adrià, i d'altres greument ferits, així com les tortures brutals que han sofert molt participants a accions i manifestacions de solidaritat amb els obrers de St. Adrià.

Es en aquest context que s'ha de centrar aquest 1 de Maig, fent que sigui un ferm pas endavant en l'esforç col·lectiu per a enderrocar el règim feixista i aconseguir les llibertats sindicals i democràtiques a tot l'Estat espanyol i les llibertats nacionals als Països Catalans i altres nacions oprimides per l'Estat feixista, i perquè l'amnistia arribi a tots els presoners i exiliats polítics. Totes les classes populars, amb la classe obrera al davant formant l'avantguarda del moviment revolucionari, hem de dur la lluita a les fàbriques, escoles, barriades, etc., i a través de reunions, assemblees i discussions, fer accelerar el procés de presa de consciència de l'opressió que patim, perquè les manifestacions als carrers i les accions als llocs de treball siguin més intenses i demostrin a la dictadura franquista la força i l'amplitud del moviment popular revolucionari.

→ Per les reivindicacions més urgents de la classe obrera:

- . Augment de 4000 pts. al mes igual per a totes les categories.
- . Setmana de 40 hores.
- . 30 dies de vacances anuals.,
- . Sou íntegre en cas de malaltia, accident o jubilació.
- . Llibertat de reunió, associació i vaga.

- > Contra l'augment del cost de la vida.
- > Contra els convenis imposats per la Patronal.
- > Per a un sistema polític que garanteixi els interessos de les classes populars.

- * Marc polític de llibertats per al poble català en l'esperit de l'Estatut del 1931.
- * Llibertats democràtiques i laborals. Dret de vaga. Amnistia.
- * Nacionalització de la Banca i dels grans monopolis, i orientació general de l'economia que posi en mans de les classes populars l'exercici efectiu del poder polític i econòmic.

UN ALTRE OBRER ASSASSINAT

Durant tota l'última setmana de març els treballadors de les empreses Copisa, SADE i "Control y Aplicaciones", ocupados en la construcció d'una central elèctrica tèrmica de FECOSA a St. Adrià del Besòs, havien lluitat per obtenir la seva plataforma reivindicativa, que demanava:

Setmana laboral de 40 hores; un augment de 4000 pts. mensuals per a totes les categories; impost sobre el rendiment del treball a càrrec de l'empresa; negativa al treball eventual i als contractes en blanc; dues pagues mensuals extra cada any, sobre el salari real; 30 dies de vacances; ajut escolar de 500 pts. mensuals per cada fill de 4aa 16 anys, i dret d'assemblea i reunió dins l'empresa.

El 2 d'abril, continuant la lluita, s'havia fet atur, i el 3, quan els obrers es reintegraven al treball, es van trobar que l'empresa havia tancat la fàbrica, els havia suspès de sou i treball, i havia fet venir uns escamots de policia. Davant aquesta actitud de l'empresa, els obrers van decidir fer una assemblea davant la fàbrica, però llavors, seguint les ordres de la direcció empresarial, intervingué la força pública per dispersar els obrers. En l'enfrontament, i a causa dels trets d'arma de foc de la policia, caigué mort l'obrer Manuel Fernández Marquez, i d'altres foren ferits, algun d'ells de gravetat.

L'assassinat d'aquest obrer de la construcció per la policia ha provocat un ampli moviment popular: vagues, aturs i assemblees als rams de la Construcció, Metall, Banca, Sanitat, Ensenyança, etc., i moltes manifestacions d'estudiants i treballadors a Barcelona, St. Adrià, Sta. Coloma de Gramenet, a tot el Vallès, el Maresme, i a altres ciutats i regions de Catalunya i de l'Estat espanyol, declaracions condemnatòries de l'arquebisbe de Barcelona, homilies a moltes parròquies catalanes, declaracions de diferents Col·legis professionals -advocats, arquitectes, etc. Un estat d'opinió generalitzat a tots els sectors populars confirma la repulsa i el descontentament contra un règim que ha de recórrer a l'assassinat com a únic mitjà per a contenir el moviment popular.

L'Assemblea de Catalunya, òrgan d'àmplia convergència de les forces i sectors catalans que lluiten per la democràcia, fent-se ressó d'aquesta situació, ha llançat una crida a la mobilització popular i a l'increment de la lluita per l'enderrocament del franquisme i per la instauració de les llibertats democràtiques, sindicals i nacionals de Catalunya. El dia 11 fou un dia de concentració de totes les accions, amb la màxima manifestació realitzada a la Plaça de Catalunya. Malgrat que els voltants i la mateixa plaça estaven lli-toralment opucats per la força pública, la gent no deixà de demostrar la seva repulsa contra el govern assassí.

Al Pla les accions han estat nombroses, tot i que no han arribat a l'altura d'altres comarques: a Cornellà hi hagué diferents manifestacions, on una d'olles amb una concentració d'obres de St. Boi, St. Joan i St. Feliu, que superà els 2000 participants, i al Prat 2 manifestacions d'un centenar de persones cada una, a diferents llocs del poble; aturs a moltes empreses de la construcció i, altres fàbriques de tota la comarca, especialment a la Zona Franca, El Prat i Cornellà. En aquesta darrera els comerços van tancar el dia 13 des de les 6 de la tarda.

A part les accions a altres comarques, al Pla el PSAN hi ha fet llançades d'ec-tavetes a 4 pobles, nombroses pintades, i participat en algunes manifestacions.

A totes aquestes accions populars de solidaritat, la policia ha respost d'una manera contundent i bestial: multitud de gent empresonada i apallissada i, concretament, dos joves torturats amb tant de sadisme i brutalitat que tots dos es troben en un estat greu, un d'ells, Miquel Josep Alduig i Aldea, amb els dos re-nyons totalment destressats i en greu perill de mort.

Davant la repressió criminal del règim per defensar els interessos del capita-lisme hem de continuar la lluita a tots els llocs i incrementar la conscienciació política de les masses i la mobilització de tots els sectors de les classes po-pulars amb accions als barris, a les fàbriques, a les escoles i altres centres per poder arribar a l'enderrecament del sistema capitalista i del seu titella més fidel, el feixisme espanyol.

Prou tortures, prou assassinats, prou dictadura. Lluitem per un poder popular català.

Espai de la joventut . —

J.R.C.

Juventuts Revolucionàries Catalanes

Amb aquest article, les Juventuts Revolucionàries Catalanes iniciem un espai en "Pla en Lluita" per discutir i analitzar tots els problemes del jo-vent dins la societat, que tan directa-ment ens afecten.

La joventut és un camí obert cap al futur. Qualsevol intent de manipulació que sofreixi posa en perill tota la so-cietat, tan la present com la futura.

El jove actual, sotmès a les lleis de la societat capitalista i de consum, està immers en un procés d'alienació que el porta cap a unes formes indivi-dualistes de despersonalització i de despreocupació dels problemes bàsics de la societat en viu, per mitjà de la creació d'uns mites (vodetisme i idola-tria a l'esport, música, cinema, etc.) i d'uns falsos problemes que desvirtuen la realitat.

Aquesta alienació ve donada per l'o-ducació, per les relacions humanes i econòmiques en el món del treball, per les diversions, així com per les rela-cions familiars i sexuals que li són imposades per la moral burgesa.

L'educació actual no és més que la imposició de la ideologia dominant des de la infantesa per tal de perpetuar el sistema capitalista i opressiu i totes les directrius que l'envolten i soste-nen (autoritat, obediència, seny, arri-bisme, individualisme, etc.). El treball

contro de l'opressió classista, té una influència decisiva en el futur desenvolupament del jove. L'esplai, manipulat, tendeix a crear uns alicients i estímuls deslligats, si no oposats, dels interes-sos de la societat i de l'individu (dis-coteques, TV, cinema, còmics...) A més, la falta de centres d'esplai on el jove amb plena autonomia pugui realitzar-se i tenir contactes amb els altres joves el du cap a una marginació col·lectiva. Tot això, junt amb una família d'estruc-tura tradicional, sovint autoritària, porta imprepara el jove a l'acceptació de les normes del sistema; les relacions sexuals, plenes de tabús i prohibicions, inhibeixen el jove fent-lo un ser sense opinió i frustrat, o el fan altament agressiu.

Així, els joves conscients d'aquesta situació opressiva hem d'alliberar els altres i nosaltres mateixos d'aquests prejudicis tradicionals i buscar noves formes d'autenticitat individual i so-cial. Els joves revolucionaris hem d'a-nalitzar i discutir aquests problemes amb els nostres companys a l'escola, al treball, en família, als llocs de diver-sió..., intentant crear una nova cons-ciència i fent veure l'immobilisme i la injustícia social que representen les actituds i les normes actualment im-po-sants, i buscar solucions reals a a-quests problemes.